

støttelse af Staten, er der for den Paagjældende en vis Opfordring til at gjøre det saa billigt som muligt, medens Staten derimod maatte have Opfordring til at gjøre den saa fuldstændig og komplet i alle Henseender som muligt, og da disse Forhold kun ere i ringe Grad kjendte herhjemme, og da der fordræs en betydelig Sagskundskab for paa ethvert Punkt at være opmærksom paa, hvad der skal gjøres, kræver det ogsaa et meget nøiagtigt Tilsyn. Det, som jeg altsaa vil henstille til den høitærede Minister, idet jeg iøvrigt slutter mig til Forslaget, navnlig paa Grund af de Forhold, der tidligere have fundet Sted, er, at det Tilsyn, som vil blive ført med denne Bygning, hvormed jo efter Forslaget Ministeren skal have Tilsynet, netop med Hensyn til de af mig omtalte Punkter, vil blive saa strengt og nøiagtigt som muligt, og at man hellere maa betale noget Mere for at faae Anstalten i alle Henseender fuldstændig, end at man, for at spare nogle Penge, maafe knibe paa Et og Andet. Jeg tror, at det ved enkelte af de Anstalter af den Art, som nu eksisterer, er enkelte Forhold, som man ikke nu vilde billige, hvis man nu skulde bygge disse Anstalter fra Nytt af. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget, idet jeg fuldstændig stoler paa, at den høitærede Minister, som har en saa levende Interesse ogsaa for de Forhold, jeg her omtalte, vil, saavidt det staar til ham, gjøre alt Muligt, for at ikke den nye Anstalt skal komme til at lide under Mangler i den omtalte Henseende.

Th. Nielsen: Det ærede Medlem, som nu talte, vil jo erindre, at det under Behandlingen af en lignende Sag i 1879 ogsaa var under Debat, hvorvidt Anstalten for Landsfvage heldigst blev en privat Anstalt eller en Statsanstalt, og det ærede Medlem vil huske, at det andet Thing brugte en meget lang Tid for at granske og komme til Klarhed for sit eget Vedkommende over, hvorvidt en saadan Anstalt burde være privat eller offentlig, og at det efter en ikke ubetydelig Meningsulighed i saa Henseende endte med, at man gik ind paa at oprette en privat Anstalt, der jo er den Anstalt, som nu eksisterer for uheldbredelige Landsfvage. Og saa her i dette Thing var der jo nogen Meningsulighed i saa Henseende. Det er jo forøvrigt ikke saa grumme mange Aar siden, at man begyndte fra Statens Side direkte at understøtte den Slags Formaal. Jeg veed meget vel, at man ved Anstalten paa „Gamle Bakkehus“ i adskillige Aar har understøttet Landsfvage, men det har ikke været direkte, men derved, at man har tilladt

Anstalten at drive et Lotteri, men fra Statens Side var det vistnok første Gang ved Finantsloven for 1875—76, at man direkte tilskjød Midler i saa Henseende. Der blev dengang optaget paa Finantsloven en Bevilning paa 10,000 Kr. til dermed at støtte de Landsfvage. Man kan jo nemlig ikke være blind for, at det navnlig er de fattigere Klasser, som komme til at lide ved, om en eller anden i Familien har en Landsfvaghed. Man veed, hvilken Byrde det kan være for den paagjældende Familie. Det var under denne Forudsætning, man begyndte at give Bevillingen 1875—76, og den er nu stegen siden til 26,000 Kr., ja, jeg tror endog saa lidt over og desforuden 2,500 Kr. til jaadanne Landsfvage, der ere istand til at være i Hjemmet eller ialtsald til at kunne arbejde noget. Den Anstalt, som paatænkes oprettet, er dels for Børn, dels for Vogne, men for de sidstes Vedkommende dog kun for Landsfvage af den Art, at de ere istand til at kunne bestille Tid, uden dog, om jeg saa maa sige, at være istand til at være hos en privat Familie; det er altsaa en Anstalt for en Mellemart, om man vil, ikke for de allerdaarligste og heller ikke for de allerbedste, det vil sige, som sagt, for de vogne Landsfvages Vedkommende. Jeg taler ikke her om Børnene, for hvilke denne Anstalt jo ogsaa skal indeholde en Afdeling. Der kan naturligvis ogsaa være Tvivl om — og jeg har ogsaa tidligere udtalt stor Tvivl i saa Henseende, — hvorvidt det er rigtigt, at man har alle disse abnorme Anstalter ordnede saa at sige hver efter sin Methode, — vi befinde os her jo endnu paa Forsøgenes Vej; men der vil nok komme den Tid, da man ordner baade Døvsstummeinstituttet, Blindelinstitutet og Anstalten for Landsfvage omtrent efter samme Grundføringer. Jeg vil haabe, at vi maa komme til, at Midlerne dertil skulle udredes direkte af Staten, thi en saadan Ting behøver ikke at være en kommunal Sag. Denne Anstalt tænkes jo oprettet nær ved en Station, nær ved Havet og tillige hvor der er Hede. Der kan ikke være mange Steder, hvor Saadant er Tilfældet, men man maa vel antage, at der er ubet en saadan Plads, og derom kan der muligvis faaes nærmere Oplysning, forsaavidt som Sagen kommer til Udvalg, og tillige vil der jo der blive Veilighed til at gennemgaa Tegninger og Planer over Anstalten. Jeg kan for Resten gjerne være enig med den sidste ærede Taler, — og det ligger ogsaa i, hvad jeg allerede har udtalt — i, at det er heldigst, at det er en Statsanstalt; men vi have jo her en Privatmand, der har virket saa overmaade velsignelsesrigt paa dette Omraade. Man